

מ"ת 25598/02/15 - מדינת ישראל נגד א א

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 25598-02-15 מדינת ישראל נ' א (עציר)
בפני כב' הנשיאה שולמית דותן
המבקשת
מדינת ישראל
נגד
המשיב
א א (עציר)

החלטה

לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו, על רקע כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות ושל תקיפה סתם שבוצעו כלפי רעייתו.

כתב האישום חובק ארבעה אישומים המתפרשים על פני תקופה של כשלושה חודשים.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 06/02/15 בשעה 10:50 או בסמוך לכך בביתם שברחוב *** בבית שמש תקף הנאשם את רעייתו (להלן: "המתלוננת") אשר ישבה על הספה, לאחר שאמר לה "תשתקי", והיא השיבה לו כי "יש לה פה ולכן לא תשתוק". בתגובה היכה הנאשם את המתלוננת באגרופים בכל חלקי גופה, תוך שהוא תופס את ידיה ומעקם אותן, זרק לעברה שלט, ואף משך בשערה ותלש קווצת שיערות מראשה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת סימנים כחולים ברגליה, בשתי זרועותיה ובכפות ידיה ונתלשו שערות רבות מראשה (אישום ראשון). בליל 05/02/15 שהה הנאשם מחוץ לבית עד שעה מאוחרת ובתגובה שלחה לו המתלוננת הודעה "אל תבוא", נעלה את דלת הבית והלכה לישון. בשלב מסוים התעוררה המתלוננת משיחת טלפון של הנאשם וניגשה לפתוח לו את הדלת. אז היכה הנאשם את המתלוננת באגרופים, תפס את ידיה והשליך עליה בקבוק מלא באוכל לתינוקות, תוך שהוא צועק לעברה: "איך סגרת לי את הדלת, מי את?". בהמשך אף איים הנאשם על המתלוננת באומרו לה: "אני אחסל אותך ויהיה לזה סוף" (אישום שני). כחודש טרם האירוע הנ"ל, בעת שהמתלוננת היתה בחודש התשיעי להריונה, אחז הנאשם בידיה בחוזקה ועיקם אותן וכתוצאה מכך התעקמה האצבע המורה שלה ונגרם לה כאב משמעותי (אישום שלישי). כחודשיים טרם האירוע הנ"ל, באמצע חודש נובמבר 2014, איים הנאשם על המתלוננת באומרו לה: "אני ארצח אותך, אני אגמור אותך" (אישום רביעי).

אין חולק על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של הנאשם, והמחלוקת נסבה סביב שאלת שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר, שיהא בה כדי להפיג מסוכנותו.

לטענת ב"כ הנאשם, יש להורות על שחרורו של הנאשם למעצר בית מלא בבית הוריו בתל אביב, שכן המדובר בחלופה

הרמטית המרוחקת גיאוגרפית ממקום ביצוע העבירות, ויהא בה כדי לאיין מסוכנותו של הנאשם, שהינה מסוכנות נקודתית המופנית כלפי המתלוננת בלבד. לדברי הסניגור האב עובד בתחום הנדל"ן ויכול לעבוד גם בשעות הצהריים, ובשעות אלו תוכל אמו של הנאשם (שהינה מהנדסת במשרד מהנדסים) לפקח על הנאשם.

לטענת הסניגור, האלימות המתוארת בכתב האישום מתייחסת לתקופה מוגדרת שכן על אף שכתב האישום חובק ארבעה אישומים, המדובר באירועים שאירעו בהפרש קצר זה מזה, כולם בשלושת החודשים שקדמו להגשת כתב האישום, והם קשורים ככל הנראה בעובדה שלפני כשנה עברה המתלוננת הפלה, כשבוע בלבד לפני מועד הלידה המתוכנן, וטרגדיה זו היוותה נקודת מפנה ביחסיהם של בני הזוג (להם שני ילדים: ילד בן 4 ותינוקת בת חודש). כראיה לכך שאין המדובר באלימות סדרתית ציין הסניגור את עובדת עברו הנקי של הנאשם ואת העובדה כי בני הזוג מתגוררים בצמוד להוריה של המתלוננת, ואלו טענו במשטרה כי לא ידעו על אלימות פיסית כלשהי של הנאשם כלפי בתם, וכי גם האחרונה מעולם לא התלוננה בפניהם על אלימות כזו. גם חווית המעצר שחווה הנאשם לראשונה בחייו, הטעים הסניגור, מהווה גורם המפחית מסוכנותו.

מנגד טענה ב"כ המאשימה, כי המדובר באלימות שיטתית ומתמשכת, אשר מהודעותיה של המתלוננת במשטרה עולה כי היא אפיינה את כל שנות נישואיהם של בני הזוג. מהודעותיה עולה תמונה של פחד רב שחשה המתלוננת מהנאשם לאורך שנים רבות, גם בשל האיומים על חייה שנהג הנאשם להשמיע באוזניה חדשים לבקרים. כך, לא הכחישה המתלוננת טענת הנאשם לפיה במהלך האירוע הראשון המתואר בכתב האישום, היא נטלה סכין מטבח וכיוונה אותו לעברו, בצינה כי באותו אירוע "**ראתה את המוות בעיניים**". בנסיבות אלו ונוכח אופיין של העבירות, טוענת המבקשת, כי יש להורות על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים נגדו, או לכל הפחות להימנע משחרורו לחלופת מעצר ללא קבלת תסקיר שירות מבחן שיעמוד על מידת מסוכנותו.

לטענת ב"כ המאשימה, בפסיקה נקבע לא אחת, כי בעבירות של אלימות במשפחה יש להורות, דרך כלל, על קבלת תסקיר מעצר טרם שחרור נאשם לחלופת מעצר. מנגד, הגיש הסניגור פסיקה הנוגעת לבקשות מעצר עד תום ההליכים בעבירות של אלימות בין בני זוג במסגרתן הורו בתי המשפט על שחרור לחלופת מעצר אף טרם קבלת תסקיר מעצר.

אכן, הכלל הוא כי במקרים של אלימות במשפחה תסקיר שירות מבחן הינו כלי עזר חשוב וחיוני בגיבוש החלטתו של בית המשפט בדבר שחרור של נאשם לחלופת מעצר, נוכח "**המימד הפסיכולוגי החזק וההתנהגות הלא רציונאלית, הטבועים בעבירות מסוג זה**" (כב' השופט חשין בש"פ 8171/06 **עבדלימוב גוארגי נ' מדינת ישראל** פ"ס' 5 להחלטת מיום 24/10/06).

עם זאת, בשורה של החלטות קבע ביהמ"ש העליון, כי אין בכלל האמור כדי למנוע מביהמ"ש מלהורות **במקרה המתאים** על שחרורו של נאשם בעבירות של אלימות במשפחה לחלופת מעצר, אף ללא הגשת תסקיר. כך למשל ציין כב' השופט ע' פוגלמן בענין עדאל נ' מדינת ישראל:

"טענתו של בא-כוח העורר לפיה בית משפט השלום היה מוסמך להורות על שחרורו של העורר לחלופה גם מבלי שנערך בעניינו תסקיר מעצר - נכונה. אכן ראוי כי החלטה בדבר שחרורו של נאשם

לחלופת מעצר תתבסס על עמדה מקצועית של שירות המבחן, בפרט בנסיבות בהן נחוצה התייחסות של גורם מקצועי בשל טיבן של העבירות המיוחסות לנאשם וזהו, לדעתי, מצב הדברים בענייננו, נוכח כך שלעורר מיוחסות עבירות של אלימות במשפחה. בצד האמור, כעולה מהחלטות עקביות של בית משפט זה, חרף כך שתסקיר של שירות המבחן עשוי לשמש כלי עזר יעיל לבחינת המסוכנות וטיב החלופה הרי שאין בכך כדי לומר כי "ללא תסקיר מעצר מנוע בית המשפט מלהידרש לשאלות המונחות בפניו, ולצורך כך הוא רשאי לעשות שימוש בכלים אחרים דוגמת ההיגיון, השכל הישר וניסיון החיים" (בש"פ 9537/09 עדאל גדבאן נ' מדינת ישראל, מיום 02/012/09, פורסם בנבו).

כך ציין לאחרונה גם ביהמ"ש המחוזי בחיפה:

" והגם שעל דרך הכלל, ראוי כי החלטה בדבר שחרורו של נאשם לחלופת מעצר תתבסס על עמדה מקצועית של שירות המבחן, משום שתסקיר כזה משמש ככלי עזר אפקטיבי מקום בו נדרש בית המשפט לבחון את המסוכנות הנשקפת מן הנאשם ואת האפשרות לאיינה באמצעות חלופה הולמת. בכך אין כדי לומר כי בית המשפט מנוע מלהידרש, בכוחות עצמו, לשחרורו של נאשם לחלופה בהעדר תסקיר מעצר (וראו, למשל, בש"פ 2763/05 מזגאונקר נ' מדינת ישראל מיום 24.3.2005))." (עמ' 12-11-36617 מדינת ישראל נ' איתן טוכנר, מיום 22/11/12, פורסם בנבו).

בהתאם לכך, ולאחר ששמעתי טיעוני הצדדים והתרשמתי מהחלופה המוצעת ע"י ב"כ הנאשם, הגעתי לכלל מסקנה, כי יש בכוחה של חלופה זו כדי לאיין הסיכון הנשקף מן הנאשם כלפי המתלוננת. אביו של הנאשם העיד בביהמ"ש, כי הינו עצמאי ויוכל לפקח על הנאשם עד הגעתה של רעייתו לבית בשעות הצהריים, וציין כי הנאשם רוחש כלפיו כבוד רב כלפיו ורואה בו דמות סמכותית, אשר **"על פיה ישק דבר"** (ע' 4 ש' 26). עוד ציין האב, כי אם ימרה הנאשם את פיו הוא לא יהסס להרים טלפון למשטרה, שכן הינו **"איש חוק"** (ע' 4 ש' 29), ונראה כי אמירה זו אינה רק מן הפה ולחוץ, נוכח העובדה כי מי שדיווח למשטרה על האירוע נשוא האישום הראשון, אשר הוביל למעשה להגשת כתב האישום נגד הנאשם - היה אביו של הנאשם ולא המתלוננת, לאחר שהנאשם התקשר אליו וסיפר לו כי המתלוננת מנסה לתקוף אותו באמצעות סכין.

התרשמתי, כי לכאורה מדובר במפקח ראוי ומהימן אשר ניתן יהיה לסמוך עליו שיבטיח את שלומה של המתלוננת. כמו-כן, החלופה המוצעת מצויה במרחק ממקום מושבה של המתלוננת וגם בכך יש לכאורה כדי להבטיח את ההגנה עליה. יחד עם זאת, המתלוננת מציינת שדבר המתיחות בינה לבין המשיב וכן האלימות שהוא נוקט כלפיה הובאו על ידה לידיעת הוריו, ואף על פי כן לא מצויה בחומר החקירה כל אינדיקציה לפעילות חיובית כלשהי מצד הוריו למניעת האלימות או לטיפול במשיב, כפי שאביו מציע היום.

בנסיבות העניין, נראה לנכון לקבל תסקיר של שירות המבחן בטרם תגובש החלטה ביחס למשיב. אמנם, הפנייה לתסקיר מעצר אורכת זמן רב בשל העומס הגדול המוטל על שירות המבחן, כאשר בתקופת הביניים עד קבלת התסקיר שווה הנאשם במעצר, וכבר נפסק בענין זה כי **"ישנם מצבים בהם, באיזון כולל, הימשכות המעצר בלא הגשת תסקיר עשויה לשנות את קו האיזון, ואף להצדיק שחרור העצור בחלופה זמנית שנבדקה כראוי על ידי בית המשפט וזאת עד להחלטה סופית בעניין שחרור בחלופה והתנאים לכך שתתגבש לאחר הגשת התסקיר. הדברים תלויים בנסיבות המיוחדות של המקרה, באופי העבירות, בטיבו של הנאשם, ובמהות ההסדר הזמני המוצע"** (בש"פ

841/07 מדינת ישראל נ' פלוני מיום 30/01/07, נבו).

ואולם, לאור מהות המעשים המיוחסים למשיב, התמשכותם לכאורה, טיבן של הראיות הכוללות גם הודאה של המשיב עצמו בתקיפת המתלוננת, ועובדת המודעות לכאורה של הוריו של המשיב לאלימות שנוקט המשיב כלפי המתלוננת, נראה כי לא יהיה מנוס מלנסות לעמוד על היקף מסוכנותו של המשיב כלפי המתלוננת באמצעות חוות דעה של שירות המבחן.

אשר על כן, אני מורה על הגשת תסקיר מעצר ביחס למשיב וקובעת לדין ביום 25.2.15 בשעה 14:00.

שירות המבחן יגיש תסקירו עד ליום 24.2.15.

המזכירות תשגר העתק ההחלטה לשירות המבחן.

המשיב יובא באמצעות שב"ס.

ניתנה היום, כ"ו שבט תשע"ה, 15 פברואר 2015, בנוכחות
ב"כ המבקשת עוה"ד שרית דרור, המשיב וב"כ עוה"ד גבי
טרונשווילי.